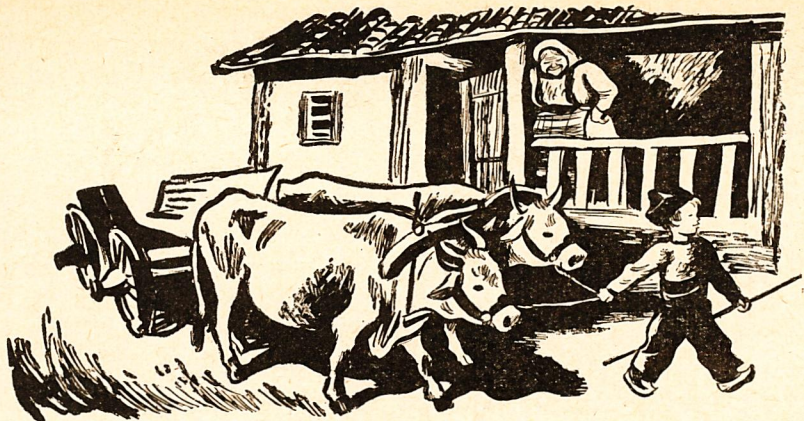

ДЪДО СТОЙНОВАТА ЧЕШМА

Натовари бай Младенъ последния човалъ на колата, избърса съ ржавъ потното си чело и се отпрати къмъ двата едри вола. Тѣ бѣха едничкото му богатство. Съ тѣхъ той дѣлѣше трудъ и неволи, радости и скърби. Погали ги по влажнитѣ муцуни, отвърза поводитѣ имъ и ги поведе къмъ натоварената кола. Тѣ го гледатъ мило и кротко, преживятъ и пристѣпятъ съ бавни стѣпки.

Въ това време малкиятъ немирникъ Ванчо изскочи отъ кѣщи.

— Татко, мама ме пуца! Ще дойда и азъ, — се провикна той отдалечъ и бързо-бързо се покатери на колата.

— Добре, ама отсега да се пазаримъ, че докато се смели житото, ти ще пасешъ воловетѣ покрай рѣката, — каза баща му и поведе впрегнатитѣ волове къмъ вратната.

Колата заскърца и потегли. Качи се и бай Младенъ, понамѣсти се върху човалитѣ и подвикна на кроткитѣ животни:

— Хайде, докато не е напекло, да стигнемъ до дѣдо Стойновата чешма.

Ванчо не бѣше ходилъ на воденица. Наистина, тѣхниятъ учителъ имъ бѣше разправялъ и за водата, и за голѣмия камъкъ, който мели житото, но той искаше всичко да разгледа самъ и после да разправя. И докато той си свиркаше съ уста и разглеждаше непознатитѣ ниви, лозя и ливади отъ дветѣ страни на прашния и кривъ междуселски пѣтъ, баща му се изви къмъ него и извика:

— Хей, стига си зяпалъ, ами ела по-насамъ, че да хапнемъ малко.

И като развърза шарената вълнена торба, той извади две глави лукъ, соль и хлѣбъ. Ванчо се намѣсти по-близо до торбата, взе едно парче хлѣбъ, смачка главата лукъ, посоли я съ соль и заяде сладко-сладко. . .

Ето най-после и дѣдо Стойновата чешма.

Бай Младенъ скочи отъ колата.